

၂၄။ သူများမကောင်းကြံ ဘေးဒဏ်ထိ

တစ်ခါတုန်းက ကြောင်ဖြူလေးတစ်ကောင်ဟာ အိမ်ဖြူလေးတစ်လုံးပိုင်တယ်။ အဲဒီအိမ်လှလှလေးကို ဆိတ်မကြီးတစ်ကောင်က လုယူလိုက်တယ်။ အဲဒီကြောင်ဖြူလေးဟာ အရမ်းကိုစိတ်ပျက်ပြီး ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေတယ်ကွယ်။ ဒီချိန်မှာ ကြောင်ဖြူလေးကို ခြင်္သေ့က မြင်လိုက်တယ်။ ခြင်္သေ့ကလည်း ငါကယ်မယ်လို့ပြောပြီး အိမ်ဖြူလေးဆီကို ပြန်သွားကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆိတ်မကြီးက ငါ့ချိုလည်း ရှည်တယ်။ အမြီးလည်း ရှည်တယ်။ ငါ့အမြီးတစ်ချက် လှုပ်လိုက်ရင် လူအများကြီး သေတယ်လို့ ပြောလည်း ပြောရော ခြင်္သေ့နှင့် ကြောင်ဖြူလေးက ကြောက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကြောင်ဖြူလေးဟာ ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်သွားပြန်တော့ ကဏန်းကြီးတစ်ကောင်နှင့် တွေ့တယ်။ ကြောင်ဖြူလေးကလည်း သူ့အခက်အခဲကို ပြောပြလိုက်တယ်။ ငါကယ်မယ်ဆိုပြီး ဆိတ်မကြီး ဆီကို ပြန်သွားကြတယ်။ ဆိတ်မကြီးကလည်း အရင်လိုကြားပြီး ပြောလိုက်တယ်။ ကဏန်းကြီးကလည်း ငါမကြောက်ဘူး ထွက်ခဲ့စမ်းပါလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဆိတ်မကြီးလည်း တံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်လိုက်တယ်။ ကဏန်းကြီးကလည်း ဆိတ်မကြီးရဲ့ အမြီးကို ညှပ်ပစ်လိုက်တယ်။

ဆိတ်မကြီးလည်း နာလွန်းလို့ ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ကြောင်ဖြူလေးလည်း သူ့အိမ်ကို ပြန်သွား ရတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး သူများကို မကောင်းကြံတဲ့ ဆိတ်မကြီးဟာ အမြီးတိုလေးဖြစ်သွားတယ်။ ဒီနေ့အထိ ဆိတ်တွေဟာ အမြီးတိုလေးနဲ့ပဲ နေရတော့တယ်။

(ငေါန်-ချင်းပုံပြင်)

၂၅။ ကြက်မနှင့် ဘောက်ကယ်ငှက်

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ဒေါ်ကြက်မနဲ့ မဘောက်ကယ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တော်တော်ချစ်ခင်ကြတယ်။ အချင်းချင်း ကူညီကြ၊ အတူကစားကြ၊ အတူစားကြ၊ အတူ သွားကြတယ်။ မဘောက်ကယ်က ဒေါ်ကြက်မရဲ့ ဖင်က အမွေးနီနီ၊ လှလှလေးကို အလွန်လိုချင်တယ်။ တစ်နေ့တော့ မဘောက်ကယ်က “ဒေါ်ကြက်မကြီးရယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အဒေါ်ရဲ့ ဖင်ပိုင်းက အမွေးနီနီကြီးကို ကျွန်မကိုပေးပါလား၊ အရမ်းလှလို့ ကျွန်မနဲ့ဆို အလွန်လိုက်ဖက်မှာပဲ” လို့ တောင်းပန်ရှာတယ်။ ဒေါ်ကြက်မ ကလည်း “ဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မပေးနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မလည်းလှချင်တာပေါ့” လို့ ပြန်ပြောတယ်။ မဘောက်ကယ်က အမွေးနီနီလေးကို နေ့တိုင်းလိုလို တောင်းတယ်။

တစ်နေ့တော့ ဒေါ်ကြက်မကလည်း သူ့မိတ်ဆွေ မဘောက်ကယ်ကို သနားလာတယ်။ “ကဲ... မဘောက်ကယ်၊ တကယ်လို့ မင်းကို ငါ့အမွေးနီနီပေးရင် နင်က ငါ့ကိုဘာပြန်လုပ်ပေးမလဲ” လို့ ပြောတယ်။ မဘောက်ကယ် “အော်ဟုတ်ပြီ ဒေါ်ကြက်မ၊ ကျွန်မကို အမွေးနီနီလေးပေးရင် ကျွန်မက အဒေါ်ချက်ချင်း မမြင်တဲ့ အဒေါ်ရဲ့ရန်သူ သိန်းငှက်လာတာနဲ့ ကျွန်မ ချက်ချင်းအချက်ပေးမယ်။ ကျွန်မက တစ်သက်လုံး ကင်းစောင့်ပေးမယ်။ အဒေါ်ရဲ့ မျိုးဆက်အားလုံးကိုလည်း ကျွန်မတို့ အမျိုးတွေက စောင့်ရှောက် ပေးမယ်” လို့ ပြန်ပြောတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကတိပေးကြတယ်။ ကတိပေးပြီး နောက်ပိုင်းတော့ ဒေါ်ကြက်မက သူ့အမွေးနီနီလေးကို နုတ်ပြီး မဘောက်ကယ်ကို ပေးလိုက်တယ်။

မဘောက်ကယ်ကလည်း အမွေးနီနီလေး သူ့ဆီမှာ တပ်လိုက်တဲ့အတွက် သိပ်ကိုလှသွားတယ်။ ပျော်လဲပျော်တာပေါ့။ ဒေါ်ကြက်မကလည်း သူ့အမွေးနီနီလေး ပေးလိုက်ရပေမဲ့ မဘောက်ကယ် ပျော်နေတာ၊ လှနေတာကို မြင်တော့ ကျေနပ်သွားတယ်။ ပျော်လဲပျော်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ထိ ဒေါ်ကြက်မရဲ့ ကလေးတွေကို ခိုးချိမ့် သိန်းငှက်က တိတ်တိတ်လေး သစ်ပင်ပေါ်က ချောင်းနေတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိုးကောင်းကင်ပေါ်က ပျံဝဲနေတာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မဘောက်ကယ်က ချက်ချင်းမြင်တာနဲ့ “ကတ်... ကတ်... ကတ်... ကတ်...” နဲ့ အသံပေးတယ်။ အသံကြားတာနဲ့ ဒေါ်ကြက်မကလည်း သူ့ကလေးတွေ ဒေါ်သွားပြီး၊ လုံခြုံတဲ့နေရာကို ချက်ချင်းပြေးတော့ ရန်သူသိန်းငှက် လက်ကနေ လွတ်သွားတယ်။ ဒေါ်ကြက်မကလည်း မဘောက်ကယ်ကို ဒီနေ့ထိ ကတိတည်နေလို့ သိပ်ကိုကျေးဇူးတင်တယ်။ မဘောက်ကယ်ကလည်း ဒေါ်ကြက်မကို ဒီကနေ့ထိ သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးဘူး။ မိတ်ဆွေကောင်းတွေ အတူတူနေသွားကြတာပေါ့။

(မရာ-ချင်းပုံပြင်)

၂၆။ သူငယ်ချင်းတွေ ချစ်ကြမယ်

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ရှိတယ်။ သူတို့ဟာ တောထဲမှာ ထင်းခုတ်ဖို့ ထွက်လာကြရင်း တောင်စောင်းကနေ လျှောပြီး တောင်အောက်ကို လိမ့်ဆင်းသွားကြတယ်။ တောင်အောက် ရောက်တဲ့အခါ တစ်ယောက်က မျက်လုံးစွေသွားတယ်။ တစ်ယောက်က ပါးရွဲသွားပြီး နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က ခါးကုန်းသွားသတဲ့ကွယ်။ သူတို့လည်း တောထဲကို ဆက်ဝင်လာကြတာ တောစပ်နားရောက်တော့ ထွန်ခြစ်တစ်ချောင်းကို တွေ့တဲ့အခါ “ကိုပါးရွဲ” က ကောက်ကိုင်ပြီး ထမ်းလာတယ်။ ရေကန်နားရောက်တော့ လိပ်တစ်ကောင်ကို ထပ်တွေ့ပြန်ရော။ လိပ်ကိုတော့ “ကိုစွေ” က သူ့ရဲ့ ပလိုင်းထဲ ကောက်ထည့်လာတယ်။ နောက်နေ့မနက် မိုးလင်းတော့ ရွာအဝင်နားမှာ ဗုံတိုလေးတစ်လုံးကို တွေ့တယ်။ “ကိုခါးကုန်း” က ဗုံတိုလေးကို သူ့ပလိုင်းထဲ ကောက်ထည့်လာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ခရီးဆက်လိုက်တာ တောအုပ်ကြီးတစ်ခုထဲကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီတောအုပ်ကြီးမှာ ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ရှိသတဲ့။ သူတို့ကို ဘီလူးကြီးကမြင်တော့ “ဟေ့ ငါ့ပိုင်နက်ထဲကို ငါ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဝင်လာတဲ့ မင်းတို့ကို ငါစားမယ်” လို့ ပြောသတဲ့။ အဲဒီတော့ “ကိုခါးကုန်း” က “မရဘူး မင်းနဲ့ ငါတို့ ပြိုင်ကြမယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဘီလူးကြီးကလည်း “ကောင်းပြီ- ငါနိုင်ရင် မင်းတို့ကိုစားမယ်” ၊ “မင်းတို့ နိုင်ရင် ရွှေတွေ ငွေတွေ ပေးမယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ပထမဆုံး “ဘီလူးကြီး” က “မင်းတို့မှာ ဒီလိုမျိုးရှိသလား” လို့ ပြောပြီး သူ့ခေါင်းပေါ်က သန်းတစ်ကောင်ကို ပစ်ချလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ “ကိုစွေ” ကလည်း ဒီမှာကြည့်ဆိုပြီး သူ့ပလိုင်းထဲက လိပ်ကြီးကို ထုတ်ပြလိုက်တော့ ဘီလူးကြီးရှုံးသွားတယ်။ နောက်တစ်ခါ “ဘီလူးကြီး” က “မင်းတို့မှာ ဒီလိုမျိုးရှိသလား” လို့ ပြောပြီး ဘီးတစ်ချောင်း ပစ်ချလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ “ကိုရွဲ” ကလည်း ဒီမှာကြည့်ဆိုပြီး သူ့ထမ်းလာတဲ့ ထွန်ခြစ်ကြီးကို ပစ်ချပေးလိုက်တော့ ခုတိယအကြိမ် ဘီလူးကြီးရှုံးသွားပြန်တယ်။ နောက်ဆုံးအကြိမ် “ဘီလူးကြီး” က “မင်းတို့မှာ ဒီလိုမျိုးရှိသလား” လို့ ပြောပြီး အီးပေါက်လိုက်တာ “ဘူး” လို့ အကျယ်ကြီးမြည်သွားတယ်။ “ကိုခါးကုန်း” က ဒီမှာကြည့်ဆိုပြီး ဗုံကို ထုတ်ပြီး “ဗုံ... ဗုံ” လို့ အကျယ်ကြီး မြည်အောင်တီးလိုက်တယ်။

အဲဒီတော့ ဘီလူးကြီး အရှုံးပေးလိုက်ရတယ်။ ရွှေတွေ ငွေတွေကိုလည်း ပေးလိုက်ရတာပေါ့။ ရွှေတွေငွေတွေကို ရပြီး ခွဲဝေယူကြတဲ့အခါ သုံးဦးသားစကားများ ရန်ဖြစ်ကြတော့တယ်။ ရန်ဖြစ်ကြရင်း “ကိုပါးရွဲ့”က “ကိုစွေ”ရဲ့ မျက်လုံးကိုထိုးလိုက်တာ စွေနေတဲ့မျက်လုံး ပြန်တည့်သွားတယ်။ “ကိုစွေ”ကလည်း ဘေးနားမှာရှိတဲ့ “ကိုခါးကုန်း”ရဲ့ နောက်ကျောကို ကန်ထည့်လိုက်တာ “ကိုခါးကုန်း”လည်း ခါးပြန်ဆန့်သွားတယ်တဲ့။ “ခါးကုန်းကြီး”ကလည်း သူ့ဘေးမှာရှိတဲ့ “ကိုပါးရွဲ့”ရဲ့ ပါးကို စိတ်ဆိုးပြီး ရိုက်လိုက်တာ ပါးလည်း ပြန်တည့် သွားတယ်တဲ့။

“ဟေ့ ကြည့်စမ်း တို့အားလုံး ပြန်ကောင်းသွားကြပြီ

ငါလည်း မျက်လုံးမစွေတော့ဘူး”

“ငါလည်း ပါးမရွဲ့တော့ဘူး။”

“ငါလည်း ခါးမကုန်းတော့ဘူး။”

ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေလည်း ရန်မဖြစ်တော့ဘူး စည်းလုံးညီညွတ်လို့ တို့တွေဘီလူးကြီးကို နိုင်ခဲ့တာ နောက်လည်းပဲ အမြဲစည်းလုံးညီညွတ်ရမယ်ဆိုပြီး သူတို့အားလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ ခရီးအတူတူ ဆက်သွား ကြပါတော့တယ်။

(ကရင်ပုံပြင်)

၂၇။ လူသားနဲ့ ဆင်

ရှေးရှေးတုန်းက ဆင်နဲ့ ခြင်္သေ့တို့ဟာ မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီး အတူနေထိုင်ကြသတဲ့။ တစ်နေ့မှာ သူတို့ နှစ်ကောင် ချောင်းထဲကို ရေသောက်ဆင်းအလာမှာ လှေလှော်လာတဲ့ လူသားနှစ်ဦးကိုတွေ့သတဲ့။

‘ကိုဆင်ကြီးရေ ကြည့်ပါဦး၊ ဦးခေါင်းမည်းတဲ့လူသားတွေ ဉာဏ်ကောင်းလိုက်ပုံကတော့ အသက် မရှိတဲ့ သစ်လုံးကြီးကိုတောင်စီးပြီး ခိုင်းစားနေတာတွေ့ရဲ့လား’လို့ ပြောတယ်။

‘တွေ့ပါတယ် ကိုခြင်္သေ့ရာ သူတို့ကို သိပ်အထင်မကြီးပါနဲ့’လို့ ဆိုသတဲ့။ ‘ငါကတော့ စိုးရိမ်တယ် ကိုဆင်ရာ. တို့ကိုလည်း ဉာဏ်ဆင်ပြီး ခိုင်းစားမှာကို ကြောက်တယ်ကွာ’ ဒီလိုနဲ့ ရေသောက် ပြီးလို့ ပြန်တက်လာတော့ တောစပ်လယ်တောနားမှာ လယ်ထွန်နေတဲ့ ကျွဲကြီးတစ်ကောင်နဲ့ တွေ့သတဲ့။

‘တွေ့လားကိုဆင် ကိုကျွဲကြီးကိုလည်း ဦးခေါင်းမည်းတဲ့လူတွေက နှာခေါင်းမှာ ကြိုးတပ်ပြီး ခိုင်းစားနေပြန်ပြီ။’

‘မကြောက်ပါနဲ့ ကိုခြင်္သေ့ရာ . . . လူခေါင်းမည်းရဲ့ ဦးခေါင်းဟာ ငါ့ချေးတုံးလောက်တောင် မကြီးတဲ့ဟာ. . . . ငါတော့ မကြောက်ဘူးဟေ့’လို့ ဆိုသတဲ့။

‘ကိုဆင်ကြီးရေ. . . ဒီလူဦးခေါင်းမည်းတွေဟာ တို့တွေထက် ကိုယ်ခန္ဓာငယ်ပေမဲ့ တွေးတော ဆင်ခြင်နိုင်တဲ့ အသိပညာ၊ ဉာဏ်ပညာပိုကြီးတဲ့သူတွေဖြစ်ကြတယ်။ သူတို့နဲ့ ဝေးတဲ့ ဟိမဝန္တာတောကို ပြောင်းကြစို့’လို့ ပြောသတဲ့။

ဆင်ကြီးက 'ငါကတော့ မကြောက်ဘူးဟေ့ မင်းကြောက်ရင်လည်း ပြေးပေါ့ ကိုခြင်သေ့ ရာ . . .' လို့ ပြောတော့ ခြင်သေ့က 'ငါကတော့ မနေရဲဘူး ပြောင်းတော့မယ်။ မင်းလည်း သတိထားပြီး နေရစ်ပါ' လို့ မှာသတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ လူသားတွေဟာ ဆင်ကြီးကို ကြိုးတွေနဲ့ဖမ်းပြီး ရွာကိုခေါ်သွားသတဲ့။ ပြီးတော့ ယဉ်ပါးအောင်သင်ကြားပေးလို့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် ဖြစ်သွားခဲ့တာပေါ့။ တိုင်းခမ်းတီရှမ်းတွေဟာ ဆင်တွေကို လယ်ယာထွန်ယက်ခြင်း၊ သစ်ထုတ်လုပ်ခြင်း ပုခက်ဆင်၍ ကုန်ပစ္စည်းများ သယ်ဆောင်ခြင်းစတဲ့ လူသားအကျိုးပြုလုပ်ငန်းတွေမှာ အသုံးဝင်တဲ့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ဖြစ်အောင် မွေးမြူလေ့ကျင့် ပေးခဲ့ကြပါတယ်။

(တိုင်းခမ်းတီ-ရှမ်းပုံပြင်)

၂၈။ ဆိတ်သုံးကောင်နှင့် ဘီလူးကြီး

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက တောအုပ်ကြီးတစ်ခုမှာ ကိုကြီး၊ ကိုလတ်၊ ကိုလေး ဆိုတဲ့ ဆိတ်ညီနောင် သုံးကောင်ရှိတယ်။ သူတို့ဟာ တံတားရဲ့တစ်ဖက်ကမ်းမှာရှိတဲ့ မြက်ချိုချိုတွေကို စားချင်ကြတယ်။ တံတားရဲ့ အောက်မှာ ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်နေပြီး တံတားပေါ်ကို ဖြတ်လျှောက်တဲ့သူတွေကို ဖမ်းစားလေ့ရှိတယ်။ တစ်နေ့မှာ ကိုလေးက "ကိုကြီးနဲ့ ကိုလတ်ရေ၊ ကျွန်တော်တော့ တံတားပေါ်က ဖြတ်လျှောက်ပြီး ဟိုဘက်ကမ်းက မြက်ချိုချိုတွေကို သွားစားချင်တယ်" လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ကိုလေးဆိတ်က တံတားဆီကို လျှောက်သွားတာပေါ့။ တံတားပေါ်ကို "ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်"နဲ့ ဖြတ်လျှောက်လိုက်တယ်။ ဘီလူးကြီးက ကြားတော့ "ဟေ့ . . . ငါ့တံတားပေါ်က ဖြတ်လျှောက်တာ ဘယ်သူလဲကွ" လို့ အော်ပြီး မေးလိုက်တယ်။

"ကျွန်တော် ကိုလေးဆိတ်ပါခင်ဗျာ" လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဘီလူးကြီးက "မင်းကို ငါ ဖမ်းစားရ လိမ့်မယ်" လို့ ပြောသတဲ့ကွယ်။

"မလုပ်ပါနဲ့ခင်ဗျာ ကျွန်တော်က ဘီလူးကြီးစားဖို့ သေးငယ်လွန်းပါတယ်။ ခဏလေးနေရင် ကိုလတ် လာမှာမို့ သူ့ကိုစောင့်လိုက်ပါဦးခင်ဗျာ၊ သူက ကျွန်တော့်ထက် ပိုထွားတဲ့အတွက် ပိုစားလို့ကောင်းမှာပါ" လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

အဲဒီအခါမှာ ဘီလူးကြီးက "ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ မင်းသွားတော့" လို့ပြောပြီး ဖြတ်ခွင့်ပြုလိုက်တာပေါ့။ ဒါနဲ့ ကိုလေးဟာ မြက်ခင်းစိမ်းလေးဆီကို ရောက်သွားတာပေါ့။

မကြာခင်မှာပဲ ကိုလတ်ဆိတ်လည်း တံတားပေါ်ကို "ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်"နဲ့ ဖြတ်လျှောက် လာတယ်။

အဲဒီအခါဘီလူးကြီးက "ဟေ့ . . . ငါ့တံတားပေါ်က ဖြတ်လျှောက်တာဘယ်သူလဲကွ" လို့ အော်မေး လိုက်တယ်။ "ကျွန်တော် ကိုလတ်ဆိတ်ပါခင်ဗျာ" လို့ ပြန်ပြောသတဲ့ကွယ်။ "မင်းကို ငါ ဖမ်းစားရလိမ့်မယ်" လို့ ဘီလူးကြီးက ပြောသတဲ့။ "မလုပ်ပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီးကို စောင့်လိုက်ပါဦး။ သူက ကျွန်တော့်ထက် ပိုထွားတော့ ပိုစားလို့ကောင်းမှာပါ" လို့ ပြောလိုက်သတဲ့ကွယ်။

အဲဒီအခါမှာ ဘီလူးကြီးက "ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ၊ မင်းသွားတော့" လို့ပြောပြီး ဖြတ်ခွင့်ပြုလိုက်သတဲ့။ မကြာခင်မှာပဲ ကိုကြီးဆိတ်လည်း တံတားပေါ်ကို "ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်"နဲ့ ဖြတ်လျှောက်လာသတဲ့။

ဘီလူးကြီးက “ဟေ့ ငါတံတားပေါ်က ဖြတ်လျှောက်တာ ဘယ်သူလဲကွ” လို့ အော်မေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ “ကျွန်တော် ကိုကြီးဆိတ်ပါခင်ဗျာ” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဘီလူးကြီးက “ငါ မင်းကို ဖမ်းစားရလိမ့်မယ်” လို့ ပြောတယ်။

“ဖမ်းရဲရင်ဖမ်းကြည့်လေ” လို့ ကိုကြီးဆိတ်က ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဘီလူးကြီးလည်း တံတားပေါ်တက်လာရော ကိုကြီးဆိတ်က သူ့ချိုကြီးနဲ့ တအားဝင်ဝှေ့ပစ်လိုက်တဲ့အခါ ဘီလူးကြီးတံတားပေါ်က မြောက်တက်သွားပြီး ရေထဲကို “ဗွမ်းခနဲ” ပြုတ်ကျသွားတယ်။ နောက်ဘယ်တော့မျှ ပြန်ပေါ်မလာတော့ဘူးတဲ့ကွယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကိုကြီးဆိတ်၊ ကိုလတ်ဆိတ်နဲ့ ကိုလေးဆိတ်တို့ ဆိတ်ညီနောင်သုံးကောင်ဟာ မြက်စိမ်းစိမ်းလေးတွေကို အားပါးတရနဲ့ ပျော်ရွှင်စွာစားကြတော့တာပေါ့ကွယ်။

၂၉။ မှော်ငါးကလေး

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက အဘိုးအိုတစ်ယောက်ရှိသတဲ့ကွယ်။ အဘိုးအိုဟာ နေ့တိုင်းမြစ်ထဲမှာ ငါးသွားများလေ့ရှိတယ်။ များလို့ရတဲ့ငါးတွေကို ဈေးမှာ ရောင်းဖို့ မဟုတ်ဘဲ အိမ်မှာရှိတဲ့ အဘိုးနဲ့အဘွားစားဖို့ပဲ ဖမ်းတာဖြစ်တယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ အဘိုးအိုဟာ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ ငါးတစ်ကောင်ကို ဖမ်းမိသတဲ့။ အဲဒီငါးလေးဟာ စကားပြောတတ်တယ်။ ငါးကလေးက “ကျွန်တော်ဟာ မှော်ငါးလေးဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ပေးရင် သင်အလိုရှိတာ ဘာမဆိုလုပ်ပေးပါမယ်” လို့ ပြောသတဲ့။

အဘိုးအိုကလည်း “သင်ဟာ မှော်ငါးလေးဖြစ်တဲ့အတွက် သင့်ကို ငါလွှတ်ပေးမယ် ငါဘာမျှ မလိုချင်ဘူး။ ငါ့မှာ အလုံအလောက်ရှိပါတယ်” လို့ပြောပြီး၊ အဘိုးအိုဟာ အိမ်ပြန်သွားတာပေါ့။ အိမ်လည်း ရောက်ရော အဘွားကို သူဖမ်းမိတဲ့ ငါးအကြောင်းပြောပြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ အဘွားက “ဘာတောင်းလိုက်သလဲ” လို့ မေးလိုက်တယ်။ အဘိုးအိုက ဘာမျှမတောင်းလိုက်ပါဘူး။ ငါတို့မှာ လိုမျှ မလိုဘဲလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ အဘွားက “ကျွန်မတို့မှာ လိုတာတွေ အများကြီးပဲလေ။ ဟင်းချက်တဲ့ အိုးတွေ ပေါက်ကုန်ပြီ။ ချက်စရာအိုးအသစ်တွေ လိုတယ်လို့ သွားပြောလိုက်ပါ” လို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ မြစ်ကို ပြန်သွားပြီး “မှော်ငါးလေး၊ မှော်ငါးလေး ဟင်းချက်ဖို့ အိုးအသစ်တွေ ငါလိုချင်တယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီအခါမှာ မှော်ငါးလေးပေါ်လာပြီး “အိမ်ကို ပြန်သွားပါ။ ဟင်းချက်စရာအိုးအသစ်တွေ ရပါလိမ့်မယ်” လို့ ပြန်ပြောတယ်။

အဘိုးအိုကလည်း အိမ်ပြန်သွားတာပေါ့။ အိမ်လည်းပြန်ရောက်ရော ဟင်းချက်ဖို့အိုးအသစ်တွေ တွေ့ရတာပေါ့။

အဘွားက “ဒါ့အပြင် ဘာတွေတောင်းခဲ့သေးလဲ” လို့မေးတော့၊ အဘိုးအိုက “ဘာမျှမတောင်းလိုက်ပါဘူး။ ငါတို့မှာလိုမျှ မလိုဘဲ” လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီအခါ အဘွားက “ကျွန်မတို့မှာ လိုတာတွေ အများကြီးပဲလေ၊ ကျွန်မတို့အိမ်က သေးပြီး အိုနေပြီ၊ အိမ်အသစ်လိုတယ်လို့ သွားပြောလိုက်ပါဦး” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အဘိုးအိုက မြစ်ကို ပြန်သွားတယ်။ မြစ်ရောက်တော့ “မှော်ငါးလေး၊ မှော်ငါးလေး ငါအိမ် အသစ်တစ်လုံး လိုချင်တယ်” လို့ ပြောတော့ မှော်ငါးကလေးဟာ ပေါ်လာပြီး “အိမ်ကို ပြန်သွားပါ၊ အိမ်အသစ် တစ်လုံး ရပါလိမ့်မယ်” လို့ ပြန်ပြောတယ်။

အဘိုးအိုလည်း အိမ်ပြန်သွားတာပေါ့။ အိမ်လည်းပြန်ရောက်ရော အိမ်အသစ်တစ်လုံးကို တွေ့ရ တာပေါ့။ အဘွားက “ဒါအပြင် ဘာတွေတောင်းခဲ့သေးလဲ” လို့ မေးတော့၊ အဘိုးအိုက “ဘာမျှမတောင်း လိုက်ပါဘူး၊ ငါတို့မှာလိုမှ မလိုဘဲ” လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီအခါအဘွားက “ကျွန်မတို့မှာ ပိုက်ဆံလိုတယ်လေ၊ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးလိုတယ်လို့ သွားပြော လိုက်ပါဦး” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အဘိုးအိုက မြစ်ကို ပြန်သွားတယ်။ မြစ်ရောက်တော့ “မှော်ငါးလေး၊ မှော်ငါးလေး ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးလိုချင်တယ်” လို့ ပြောတော့ မှော်ငါးကလေးဟာ ပေါ်လာပြီး “အိမ်ကို ပြန်သွားပါ၊ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ရပါလိမ့်မယ်” လို့ ပြန်ပြောတယ်။ အဘိုးအိုလည်း အိမ်ပြန်ရောက်ရော အိမ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး တွေ့ရတာပေါ့။ အဘွားက ရှင်ဘာတွေ တောင်းခဲ့သေးလဲလို့ မေးပြန်တယ်။ အဘိုးအိုက ဘာမျှ မတောင်းလိုက်ပါဘူး၊ ငါတို့မှာ လိုမျှ မလိုဘဲလို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါအဘွားက “ကျွန်မကို ငယ်ပြီး လှအောင် လုပ်ပေးပါလို့ သွားပြောလိုက်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အဘိုးအိုက မြစ်ကို ပြန်သွားရတာပေါ့။ မြစ်ကိုလည်းရောက်ရော “မှော်ငါးလေး၊ မှော်ငါးလေး အဘွားကိုငယ်ပြီး လှအောင်လုပ်ပေးပါ” လို့ပြောတော့ မှော်ငါးကလေးဟာ ပေါ်လာပြီး “အိမ်ကို ပြန်သွား ပါ၊ အဘွားကငယ်ပြီး လှလာပါလိမ့်မယ်” လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

အဘိုးအိုလည်း အိမ်ပြန်ရောက်ရော သူ့မိန်းမ ငယ်ပြီးလှနေတာကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ အဘွားက “ဘာတောင်းခဲ့သေးသလဲ” လို့ မေးတော့၊ အဘိုးအိုက “ဘာမျှ မတောင်းလိုက်ပါဘူး၊ ငါတို့မှာ လိုမှ မလိုဘဲ” လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီအခါအဘွားက “ကျွန်မကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ တန်ခိုးအကြီးဆုံးလူဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါလို့ သွားပြောလိုက်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အဘိုးအိုက မြစ်ကို ပြန်သွားရတာပေါ့။ မြစ်ကိုလည်းရောက်ရော “မှော်ငါးလေး၊ မှော်ငါးလေး အဘွားကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ တန်ခိုးအကြီးဆုံးလူဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါ” လို့ပြောတော့ မှော်ငါးကလေးဟာ ပေါ်လာပြီး “သင်တောင်းတာတွေ များနေပြီ” လို့ ပြောပြီး အဝေးကို ကူးသွားတော့တယ်။

အဘိုးအို အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ သူ့ရဲ့ဟင်းချက်စရာအိုးတွေလည်း ဟောင်းပြီး ပေါက်နေတယ်။ အိမ်ကလည်း သေးပြီးအိုနေတယ်။ နောက်ပြီးသူ့မိန်းမလည်း အိုနေတာကို တွေ့ရသတဲ့။

အဲဒီအခါမှာ အဘိုးအိုက ပြောလိုက်တယ်။ “ငါ့မှာ ဘာမျှမလို၊ အလုံအလောက်ရှိတယ်” လို့ ပြောလိုက် သတဲ့ကွယ်။

၃၀။ ခွေးနက်ကြီးနှင့် ဘဲမိသားစု

တစ်ခါတုန်းက လယ်သမားကြီးတစ်ယောက်မှာ ဘဲမကြီးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ ဘဲမကြီးက ဘဲကလေး (၄)ကောင် ပေါက်လာတယ်။ တစ်နေ့တော့ ဘဲကလေးတစ်ကောင်က သူ့အမေ အစာရှာတဲ့ နောက်ကို လိုက်ချင်လို့ ခွင့်တောင်းတယ်။ သူ့အမေက လမ်းမှာ အန္တရာယ်များတဲ့အတွက် မလိုက်ခွင့်ပေး ပြန်ပြောတယ်။ ဘဲကလေးက “ခြံအပြင်မှာ ဘာတွေရှိသလဲဆိုတာသိချင်လို့ပါ” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ သူ့အမေက လိုက်ခွင့်ပြုလိုက်တော့တယ်။ ဘဲကလေးနဲ့ သူ့အမေဟာ အစာရှာဖို့ ခြံအပြင်ကို အတူထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ဘဲကလေးက ပျော်နေတာပေါ့ကွယ်။ သူတို့ဟာ အစာရှာရင်း လျှောက်သွားနေတာပေါ့။ တစ်နေရာ ရောက်တော့ ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်ဟာ သူတို့ကိုမြင်သွားတယ်။ ခွေးနက်ကြီးက “ဟေ့ ဘယ်သွား ကြမလို့လဲ” လို့ မေးလိုက်တယ်။ သူတို့ဟာ ခွေးနက်ကြီးကို ကြောက်လို့ ထွက်ပြေးကြတယ်။ ခွေးနက်ကြီးက စိတ်ဆိုးပြီး သူတို့ကို “ဝုတ် ဝုတ်” လို့ အော်ပြီး လိုက်ဖမ်းတာပေါ့။ သူတို့တွေကလည်း “တဂတ် ဂတ်” နဲ့ အော်ပြီး ထွက်ပြေးကြတယ်။

ခွေးသံကြားလို့ လယ်သမားကြီးက ထွက်ကြည့်လိုက်တော့ ခွေးနက်ကြီးက ဘဲတွေကို လိုက်ဖမ်း နေတာတွေ့ရတာပေါ့။ လယ်သမားကြီးက “ဟဲ့ခွေး. . . ဟဲ့ခွေး” လို့ ခြောက်လိုက်ပြီး တုတ်နဲ့ လှမ်းပစ် လိုက်တယ်။ ခွေးနက်ကြီးက ကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်။ အဲဒီတော့မှ ခွေးနက်ကြီးရန်က လွတ်သွားလို့ သူတို့လည်း အလွန်ပျော်သွားပြီး အိမ်ပြန်သွားကြတယ်။

၃၁။ ယုန်ကလေးဖြူဖွေးနှင့် ကြွက်မည်းကြီး

ယုန်ကလေးက ဖြူဖြူဖွေးဖွေးမို့ ချစ်စရာကောင်းသည်။ ချစ်စရာကောင်းသော ယုန်ကလေးကို ဖြူဖွေးဟု အမည်ပေးကြသည်။ ယုန်ကလေးဖြူဖွေးသည် အဆင်းရူပါကသာ ဖြူဖွေးသည်မဟုတ်။ စိတ်ဓာတ် ကလည်း ဖြူဖွေးသည်။ အဆင်းရော အချင်းပါလှသည့် ဖြူဖွေးဖြစ်ပါသည်။

ယုန်ကလေးဖြူဖွေးက သနားကြင်နာမှုရှိသည်။ ထောက်ထားငဲ့ညှာမှုရှိသည်။ ရိုင်းပင်းကူညီမှုရှိသည်။ ပေးကမ်းစောင့်ရှောက်မှုရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖြူဖွေးကို အားလုံးက ချစ်ခင်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“အင်း. . . ငါကြိုက်တဲ့အစာရအောင် ငါ့ဘာသာဖန်တီးရမှာပဲ” ယုန်ကလေးဖြူဖွေးက သူ့စိတ်ကြိုက် အစာရရှိရေးအတွက် စဉ်းစားနေသည်။

“ငါ အင်မတန်ကြိုက်တာက မုန်လာဥပဲ။ ငါကြိုက်တဲ့ မုန်လာဥတွေ အများကြီးရှိနေအောင် ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

အင်း မုန်လာဥစိုက်ခင်းကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ထားလိုက်ရင် မုန်လာဥတွေ အများကြီးရှိနေမှာပဲ။ ငါကိုယ်တိုင်လည်း ဝဝလင်လင်စားလို့ရမယ်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေကိုလည်း လက်ဆောင်ပေးလို့ ရမယ်။ ဒီတော့. . . မုန်လာဥတွေ အများကြီးရှိနေမည့် မုန်လာဥစိုက်ခင်းကြီးကို ငါဖန်တီးရမယ်”

မုန်လာဥစိုက်ခင်းကြီးဖြစ်အောင် စိုက်ပျိုးထားရန် ဖြူဖွေး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် မုန်လာဥစိုက်ခင်းကြီးဖြစ်အောင် အကောင်အထည်ဖော်လေတော့သည်။ မြေသားကို နူးညံ့နေအောင်ပြုပြင်သည်။ ဘောင်တန်းလေးတွေ ဖြစ်အောင်လုပ်သည်။ မုန်လာဥမျိုးစေ့များကို ရှာယူပြီးစိုက်သည်။ မုန်လာဥစိုက်ခင်းလေး ဖြစ်လာလေပြီ။ မုန်လာဥစိုက်ခင်းလေးကိုကြည့်ပြီး ဖြူဖွေးပျော်နေသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပေါင်းသင် ရေလောင်းပေးနေရသည်။ ပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်းလှ၏။ ဆင်းရဲပင်ပန်းလွန်းလှသော်လည်း ဖြူဖွေးက အမြဲတမ်းရွှင်လန်းနေသည်။ မကြာမီ မုန်လာဥတွေ အများကြီး ရလာတော့မည်ကို တွေးပြီး ဝမ်းသာ ကြည်နူးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဖြူဖွေး၏ မုန်လာဥခင်းကြီးထဲမှ မုန်လာပင်များသည် အရွက်များ ဖားဖားဝင်းနေပြီ။ ဥများလည်း ကြီးထွားလာပြီ။ ဖြူဖွေး၏ မုန်လာဥခင်းကြီးထဲက မုန်လာဥများသည် ထွားလည်းထွား၏။ သန်လည်း သန်၏။ အရည်လည်း ရွှမ်း၏။ အရသာလည်း ရှိ၏။

တစ်ခါစားဖူးလျှင် ထပ်ခါထပ်ခါစားချင်နေတော့သည်။ ဖြူဖွေး မုန်လာဥခင်းထဲက မုန်လာဥများ၏ အရသာကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်နေကြပြီ။ စားဖူးသူတိုင်းက ဖြူဖွေးထံလာပြီးတောင်းကြသည်။ လာပြီးတောင်းသူတိုင်းကိုလည်း ဖြူဖွေးက ပေးပါသည်။ အမြဲမပြတ် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ခဏခဏလာပြီး တောင်းသူမှာ ဖြူဖွေး၏ မိတ်ဆွေကြွက်မည်းကြီး ဖြစ်သည်။ ကြွက်မည်းကြီး လာတောင်းတိုင်းလည်း ဖြူဖွေးကပေးပါသည်။

တစ်နေ့သော ညနေခင်းလေး၌ ဖြူဖွေးထံသို့ ကြွက်မည်းကြီး ရောက်လာသည်။
“ဖြူဖွေးရေ... ငါ့ကို မုန်လာဥပေးပါဦးကွာ။ ငါ့ရဲ့ဇနီးချောကြွက်ညိုမက မင်းရဲ့မုန်လာဥကိုပဲ ချင်ခြင်းတပ်နေလို့ပါ”

ဖြူဖွေးထံမှ မုန်လာဥကို လာတောင်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။ “ကိုမည်းရေ... မုန်လာဥခင်းထဲက မုန်လာပင်တွေမှာ ပိုးဝင်နေလို့ ပိုးသတ်ဆေးဖျန်းထားရတယ်ကွာ။ ဒါကြောင့် ခုရက်ပိုင်းမှာတော့ သည်းခံပြီး စောင့်ပေးပါဦး။ မကြာပါဘူးကွာ။ နောက်ထပ် သုံးလေးရက်ထက် မကြာပါဘူး။ နောက်ထပ် သုံးလေးရက်ရှိတော့ လာယူလှည့်ပါ။ မင်းလိုချင်သလောက်ပေးပါမယ်”

ဖြူဖွေး၏ မုန်လာပင်လေးတွေမှာ ရွက်လိပ်ပိုးတွေဝင်နေသည်။ ဖြူဖွေးက မုန်လာပင်များ အားလုံးကို ပိုးသတ်ဆေးရည်ဖျန်းထားသည်။ ကြွက်မည်းကြီး လာပြီးတောင်းသော အချိန်သည် ပိုးသတ်ဆေးရည်ဖျန်းထားပြီးခါစဖြစ်သည်။ ဖြူဖွေးထံမှ မုန်လာဥမရဘဲနှင့် ပြန်လာခဲ့ရသည်။

ဇနီးချောလေး ကြွက်ညိုမက လင်တော်မောင်ကြွက်မည်းကြီးပြန်အလာကို စောင့်ကြိုနေသည်။ ကြွက်မည်းကြီးပြန်လာသည်ကို မြင်နေရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသည်။

“ကျုပ်စားချင်တဲ့ မုန်လာဥတွေပါခဲ့ရဲ့လား ကိုမည်း”
“မရခဲ့ပါဘူး ညိုမရာ”

ကြွက်မည်းကြီးက ခေါင်းခါရင်း မုန်လာဥမရခဲ့သည့်အကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။

“ဖြူဖွေးပြောတာကိုယုံပြီး ပြန်လာခဲ့တာလား ကိုမည်း”

“ဖြူဖွေးက မလိမ်တတ် မညာတတ်ပါဘူး ညိုမရဲ့။ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းရှိပါတယ်။ ဘယ်အချိန်မဆို တို့တောင်းသလောက်ပေးနေတာပဲ။ သူပြောတဲ့ သုံးလေးရက်လောက်တော့ စောင့်လိုက်ပါဦး ညိုမရယ်။”

ကြွက်မည်းကြီးက ကြွက်ညိုမကို ချောပြီး ပြောပြသည်။နားဝင်အောင် ဖျောင်းဖျာသည်။

“ကျုပ်ကတော့ မယုံပါဘူး ကိုမည်း။ နေ့တိုင်း ခဏ ခဏ လာတောင်းနေတာပဲဆိုပြီး မပေးချင် တော့လို့ ပြောလိုက်တာပဲဖြစ်ရမယ်။ ညိုမ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ဖြစ်အောင် စားချင်လွန်းနေတာက အဲဒီ မုန်လာဥကိုပါ ကိုမည်းရယ်။ ညိုမကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ရအောင်ယူပေးပါနော် ကိုမည်း”

ကြွက်ညိုမက ဇွတ်အတင်းပူဆာနေလေပြီ။

“သူကမှ မပေးတာဘဲ ညိုမရယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ယူလို့ရပါ့မလဲ”

ကြွက်မည်းကြီးမှာ ကြံရခက်နေသည်။

“သူမပေးလည်း သူမသိအောင်သွားပြီး ယူပေးပါ ကိုမည်းရယ်။ ညိုမ စားချင်လွန်းလို့ပါ”

ကြွက်ညိုမ၏ မျက်နှာလေးက ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေသည်။ ကြွက်မည်းကြီးကသနားနေသည်။ ကြွက်ညိုမ စားချင်လွန်းလှသော ဖြူဖွေး၏မုန်လာဥကို မရရအောင် ယူပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေပြီ။

ကြွက်မည်းကြီးမှာ ဖြူဖွေး၏မုန်လာဥခင်းနားသို့ ရောက်လာသည်။ ယုန်ကလေးဖြူဖွေး အိပ်မော ကျမည့်အချိန်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ညဉ့်နက်ချိန်သို့ ရောက်လာလေပြီ။

ခေါ... ခေါ... ခေါ... ခေါ... ခေါ... ခေါ...

ဖြူဖွေးလည်း တခေါခေါဖြင့် အိပ်မောကျသွားပြီ။ စောင့်ကြည့်နေသော ကြွက်မည်းကြီးက ဖြူဖွေး၏ မုန်လာဥခင်းကြီးထဲသို့ ကြွက်မည်းကြီးရောက်လာပြီ။ တွေ့သည့် မုန်လာပင်၏အရွက်များကို ကိုက်ဖြတ် သည်။ မြေကြီးထဲက မုန်လာဥကိုဖော်သည်။

အရွက်ကို ကိုက်ဖြတ်ရင်း အရွက်ပေါ်မှ ပိုးသတ်ဆေးရည်က ကြွက်မည်းကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်သို့ ဝင်နေပြီ။ အရွက်များကို အဆက်မပြတ်ကိုက်ဖြတ်ပြီး ဥများကို ဖော်နေရင်းမှာပင် ကြွက်မည်းကြီး၏ရင်ထဲ ပူလောင် လာသည်။ မျက်လုံးများက ပြာမှိုင်းလာသည်။ မျက်ခွံများက လေးလံလာသည်။ ကြွက်မည်းကြီးခဗျာ အော့အန်ပြီး မေ့မြောနေရရှာလေသတည်း။

ရေနံ့သာမောင်ကျော်ညွန့်

၃၂။ တောပြောင်းတဲ့ သစ်တောက်ငှက်

လက်ပံပင်တွေချည်းပေါက်နေတဲ့ လက်ပံတောကြီးထဲမှာ သစ်တောက်ငှက်တစ်အုပ် ကျက်စားနေ ကြတယ်။ သစ်တောက်ငှက်ဆိုတာ သူတို့ရဲ့နှုတ်လီးနဲ့ သစ်ခေါက်တွေကို တဒေါက်ဒေါက်မြည်အောင် ခေါက်ရ တယ်။ အဲသလိုခေါက်လိုက်တော့ သစ်ခေါက်တွေကြားမှာ ခိုအောင်းနေကြတဲ့ ပိုးလောက်တွေ ထွက်လာကြ တာပေါ့။ ထွက်လာတဲ့ ပိုးလောက်တွေဟာ သစ်တောက်ငှက်တို့ရဲ့အစာပါပဲ။

တစ်နေ့မှာတော့ လက်ပံတောထဲမှာနေတဲ့ သစ်တောက်ငှက် တစ်ကောင်ဟာ သူ့မိတ်ဆွေ သစ်တောက်ငှက်တွေကို ပြောသတဲ့။

“ငါတော့ သည်လက်ပံတောထဲမှာတွင်နေပြီး ရှာဖွေစားသောက်ရတာ အားမရဘူး။ တခြား တောကို သွားပြီး အစာရှာထွက်ချင်တယ်”

“မင်းကလည်းကွာ။ တို့လက်ပံတောအုပ်ကြီးထဲမှာ ရှာဖွေစားသောက်စရာတွေ အများကြီးပါပဲကွာ။ သည်လောက်စားသောက်စရာပေါတဲ့ မိခင်တောအုပ်ကြီးထက် ကောင်းတဲ့နေရာ မရှိနိုင်ပါဘူးကွာ။”

“ဟိုတစ်နေ့က တခြားသစ်တောက်ငှက်တစ်ကောင်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူက ရှားတောထဲမှာ နေတာတဲ့။ သူတို့နေတဲ့ ရှားတောထဲမှာရှိတဲ့ စားစရာတွေက အရသာသိပ်ရှိတာပဲတဲ့။ ငါ့ကိုလာလည် စားသောက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်နေတာကွ။ ဒါကြောင့် အဲဒီတောကိုသွားမလို့”

“ရှားတောထဲ မင်းရောက်သွားရင် ဒုက္ခအကြီးအကျယ်တွေ့မှာပေါ့။ မင်းကျင်လည်ကျက်စား နေတာက လက်ပံတောပဲကွ။ လက်ပံပင်ဆိုတာ အခေါက်ကလည်းပွ၊ အသားကလည်းပွတယ်ဆိုတာ မင်းအသိ။ တို့နှုတ်သီးနဲ့အံ့ကိုက်ပဲ။ ရှားတောထဲက ရှားပင်တွေရဲ့ အခေါက်ကလည်း မာတယ်။ အသား ကလည်း မာတယ်။ မင်းနှုတ်သီးကျိုးသွားမှာပေါ့။

သူငယ်ချင်းသစ်တောက်ငှက်တွေက ကျိုးကြောင်းပြတားမြစ်ကြပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဟိုသစ်တောက်ငှက် ကလေးက လက်မခံခဲ့ပါဘူး။

“သူတို့တောင်မှ ဒီတောထဲမှာ ရှာဖွေစားသောက်နိုင်သေးတာပဲ။ ငါလည်း ရှာဖွေနိုင်ရမှာပေါ့။ သူတို့လည်း သစ်တောက်ငှက် ငါလည်း သစ်တောက်ငှက်ပဲ။ ဘာပြုလို့စိုးရိမ်နေရမှာလဲ”

သူငယ်ချင်းတွေတားနေတဲ့ကြားကပဲ ရှားတောဘက်ဆီကို အတင်းပျံ့သွားပါလေရော။ ရှားတောထဲရောက်သွားတဲ့ သစ်တောက်ငှက်ဟာ နေရာဒေသအသစ်အဆန်းကို တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာနေတယ်။ မိမိကိုယ်ကိုယ်လည်း ငါမှငါ မာနတစ်ခွဲသားနဲ့ ဝဲလိုက်ယုံလိုက် မြူးထူးလို့ပေါ့။

“ငါတဲ့ သစ်တောက်၊ ခြေဖျားနဲ့ထောက်ပြီး
သစ်ခေါက်ကြိုကြား၊ ခိုနေနားတဲ့
သေးမွားပိုးလောက်၊ ငါ့နှုတ်သီးနဲ့များ ပေါက်လိုက်ရင်
ဒေါက်ခနဲ ဒေါက်ခနဲ
မှောက်ခနဲ မှောက်ခနဲ လဲကျမယ်။
ဝနဲသားပိုးမွား၊ ကောက်ကာကောက်ကာ ငါစားလိုက်မယ်။
လားလားမှမကြောက်၊
ငါသစ်တောက်တဲ့ဟေ့။” လို့တောင် ကြုံးဝါးကြွေးကြော်ပြီး နေလိုက်သေးတယ်။

အဲဒီလို ကြုံးဝါးပြီးတော့ ရှားပင်တစ်ပင်ရဲ့ ပင်စည်ကို ခြေဖျားနဲ့ ကုပ်တွယ် ထားလိုက်တယ်။ အရသာရှိတဲ့ အစားအစာတွေကို စားရတော့မှာပဲဆိုပြီး အင်မတန်မှလည်း ဝမ်းသာနေတယ်။ သွားရည် တွေတောင် ကျလို့ပေါ့။

သစ်တောက်ငှက်ဟာ သူ့ခြေဖျားနဲ့ ကုပ်တွယ်ထားတဲ့ ရှားပင်တစ်ပင်ရဲ့ ပင်စည်ကို ခြေဖျားနဲ့ ကုပ်တွယ် ထားလိုက်တဲ့ ရှားပင်ရဲ့ အခေါက်ကို သူ့နှုတ်သီးနဲ့ ဒေါက်ခနဲ ဒေါက်ခနဲ မြည်အောင် ခေါက်လိုက်တယ်။ သူ့နှုတ်သီး ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွားတဲ့ ဝေဒနာကို မသက်မသာ ခံစားလိုက်ရတယ်။ ကျင်ခနဲဖြစ်သွားပေ မမှုပါဘူး။ နောက်တစ်ခါ အားတင်းပြီး တအားခေါက်လိုက်ပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့နှုတ်သီးဟာ ဖြောက်ခနဲ ကျိုးသွားတယ်။ ကျိုးရုံဘယ်ဟုတ်မလဲ။ သူ့နှုတ်သီးက သွေးတွေပါ စီးကျလာတော့တာပါပဲ။ နာလိုက်တာ ကတော့ တဆတ်ဆတ်ကို တုန်သွားတာပါပဲ။ နာကျင်လွန်းလို့ သူ့မျှော်မှန်းထားတဲ့ အစာတွေကို မစား နိုင်တော့ပါဘူး။

“သည်နေရာကို ငါနေလို့ မဖြစ်ပါလား”ဆိုတဲ့ အသိလည်း ဝင်လာပြီ။

“ငါ့ရဲ့ မိခင်လက်ပံတောကြီးကိုပဲ ပြန်တာကောင်းတယ်။ ငါပြန်မယ်”

သတိရပြီး မိခင်လက်ပံတောကြီးထဲ ပြန်လာခဲ့တယ်။ အမှန်မြင်သတိရပြီးပြန်လာတဲ့ သစ်တောက်
ငှက်ကို သူ့မိတ်ဆွေရင်း သစ်တောက်ငှက်တွေက ဝမ်းသာအားရကြိုတာပေါ့။

“ငါမှားသွားတယ် သူငယ်ချင်းတို့၊ သူတစ်ပါး နေရာဒေသဟာ ဘယ်လောက်ပဲ အစာရေစာပေါ့ပေါ့
ပျော်စရာ ဘယ်လောက်ပဲကောင်းကောင်း မိခင်နေရာဒေသလောက် စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာ မဖြစ်နိုင်ဘူး
ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်တွေ့ခံစားခဲ့ရတာပါပဲ။”

သူ့အမှားကို ဝန်ချတောင်းပန်နေတော့ မိတ်ဆွေတွေက စိတ်မကောင်းကြဘူး။ အကြင်နာ မျက်လုံး
လေးတွေနဲ့ ကရုဏာသက်နေကြတယ်လေ။

“မကြာခင်မှာ မင်းရဲ့နှုတ်သီး ပြန်ကောင်းသွားမှာပါကွာ။ ခုအတောအတွင်း မင်းဘာမျှ အားမငယ်
နဲ့ တို့ရှာကျွေးမယ်။ မင်းနှုတ်သီးကောင်းသွားတဲ့အခါ တို့တွေပျော်ပျော်ပါးပါး မြူးထူးပျံသန်းကြသေးတာ
ပေါ့ကွာ”

မိတ်ဆွေတွေက အားပေးကြ၊ ယုယကြ၊ ကြင်နာကြလေ နောင်တရရှက်ရလေသူကတော့ မိခင်
လက်ပံတောထဲကနေပြီး တခြားတစ်နေရာ ရှားတောဘက်ကို အလည်ကျူးမိတဲ့ သစ်တောက်ငှက်မိုက်
ကလေးပါကွယ်...။

ရေနံသာမောင်ကျော်ညွန့်

၃၃။ မဆုံးတဲ့ ပုံပြင်

တစ်ခါတုန်းက အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဟာ သူ့မြေးတွေကို အိပ်ရာဝင်ပုံပြင် ပြောပြနေတယ်။
ပုံပြင်မပြောခင်မှာ အဘိုးအိုက သူ့မြေးတွေကို စကားတစ်ခွန်းဆုံးတိုင်း ဝါကျတစ်ကြောင်းဆုံးတိုင်း “အင်း” လို့
ပြောရမယ်။ တကယ်လို့ လိုက်ပြီးမပြောရင် ပုံပြင်ကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်လိုက်မယ်လို့ မှာထားတယ်။ ပြီးတော့
အဘိုးက “ရှေးက လယ်သမားတစ်ယောက်ရှိတယ်” လို့ အစချီပြီး ပြောလိုက်တယ်။

ဒီတော့နားထောင်နေတဲ့ မြေးတွေက “အင်း” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ တစ်ခါအဘိုးက “အဲဒီ
လယ်သမားဟာ လယ်ထဲမှာပဲ တဲထိုးပြီးနေတယ်” လို့ ဆက်ပြောတယ်။ နားထောင်တဲ့မြေးများကလည်း
“အင်း” လို့ သူတို့နားထောင်နေကြောင်း သိအောင်ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ နောက်ဆက်ပြီးပြောလိုက်ပုံ
ကတော့... အဘိုးက

“ဒီလယ်သမားရဲ့ လယ်ဟာ မြစ်နဲ့လည်း သိပ်မဝေးဘူးတဲ့” နားထောင်သူများက “အင်း”

“ဒါကြောင့် လယ်ကလေးက သာယာတယ်။”

“အင်း”

“ငှက်ကလေးတွေကလည်း ကမ်းစပ်က သစ်ပင်တွေမှာ နားလေ့ရှိတယ်။”

“အင်း”

“ကမ်းနားမှာက လမုပင်လည်း ရှိတယ်၊ လမဲ့ပင်လည်း ရှိတယ်။”

“အင်း”

“ကမ်းစပ်မှာ အများဆုံး ပေါက်နေတာကတော့ ကိုင်းပင်တွေပဲ။”

“အင်း”

“ဒီကိုင်းပင်တွေမှာတော့ စာကလေးတွေက စာဘူးတောင်း လုပ်ပြီးနေကြတယ်”

“အင်း”

“တချို့ကလည်း စာဘူးတောင်း မလုပ်တတ်လို့ မလုပ်ကြဘူး၊ ဒီလိုပဲ ကိုင်းပင်တွေရဲ့ အရွက်ခွတွေ ကြားထဲမှာ ထိုးအိပ်ကြတယ်။”

“အင်း”

“တစ်နေ့တော့ လယ်သမားရဲ့ မယားက ငှက်သားစားချင်တယ်လို့ သူ့ယောက်ျားကို ပူဆာတယ်”

“အင်း”

“ဒီတော့တစ်ညမှာ သူ့ယောက်ျားက ကွန်တစ်လက်ကိုဆွဲပြီး ချောင်းကမ်းစပ်က ကိုင်းတောဘက်ကို ထွက်သွားတယ်”

“အင်း”

“စာကလေးတွေကို ဖမ်းရတာက ကိုင်းပင်မှာ အိပ်နေတဲ့ စာကလေးတွေကို ကွန်နဲ့ပစ်ပြီး ငါးဖမ်းသလို ဖမ်းရတာမျိုး”

“အင်း”

“ဒါနဲ့ လယ်သမားက ကွန်ကိုအသာဖြန့်၊ ကိုင်းပင်တွေပေါ်ကို အုပ်ပြီး ပစ်ချလိုက်တယ်။”

“အင်း”

“ဒီလိုကွန်နဲ့ အုပ်မိအောင် ပစ်ဖမ်းလိုက်တော့ စာကလေးတွေ အများကြီး ကွန်ထဲမှာမိရော ”

“အင်း”

“ဒါနဲ့ လယ်သမားက ကွန်ကို အသာကလေးမပြီး စာကလေးတစ်ကောင်ကို ဖမ်းလိုက်တယ်။”

“အင်း”

“ဒါပေမဲ့ မမိဘူး၊ စာကလေးက ဖရူးဆို ပျံထွက်သွားတယ်။”

“အင်း”

“နောက်တစ်ကောင်ဖမ်းလိုက်ပြန်ရော”

“အင်း”

“စာကလေးက ဖရူးဆို ပျံသွားပြန်ရော”

“အင်း”

“နောက်တစ်ကောင်ဖမ်းပြန်တော့လည်း”

“အင်း”

“စာကလေးက ဖရူးဆို ပျံထွက်သွားပြန်တာပဲ”

“အင်း”

“ဒါနဲ့ လယ်သမားက စိတ်မရှည်ဘဲ နောက်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းလိုက်ပြန်တယ်”

“အင်း”

“စာကလေးက ဖရူးဆို ပျံသွားတယ်”

“အင်း”

“နောက်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းလိုက်တယ်”

“အင်း”

“စာကလေးက ဖရူးဆို ပျံသွားတယ် ”

“အင်း”

“နောက်တစ်ကောင်”

“အင်း”

“ဖရူးဆို ပျံသွားတယ်”

“အင်း”

“နောက်ထပ်ပြီးဖမ်းတော့လည်း”

“အင်း”

“စာကလေးက ဖရူးဆို ပျံရော”

“အင်း”

“ဒီလိုနဲ့ ဖမ်းလိုက်တာ”

“အင်း”

“တစ်ခါဖမ်းလိုက်”

“အင်း”

“ဖရူးဆို ပျံသွားလိုက်”

“အင်း”

“နောက်တစ်ခါ ဖရူးဆို ပျံသွားလိုက်”

“အင်း”

“ဖရူးဆို ပျံလိုက်”

“အင်း”

“ဖရူး”

“အင်း”

“ဖရူး”

“အင်း”

“ဖရူး”

“အင်း”

အဲဒီမဆုံးတဲ့ပုံပြင်ဟာ ဘယ်တော့မျှ မဆုံးဘဲ စာကလေးပျံသွားတဲ့ ဖရူးဆိုတဲ့ အသံကို အဘိုးက ဆိုပြလိုက် နားထောင်တဲ့ ကလေးက “အင်း” လိုက် လိုက်နဲ့ . . .

နောက်ဆုံးတော့ . . .

“ဖရူး”

“အင်း”

“ဖရူး”

“အင်း”နဲ့ အင်းလိုက်တဲ့ ကလေးတွေလည်း “အင်း” မလိုက်နိုင်တော့ဘဲ အိပ်ပျော်သွားကြသတဲ့ကွယ်။

(လူထုဦးလှ၏ မွန်ပုံပြင်)